f 1,-

ODV

Nr: Hs 33

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Gevestigd te 's Gravenhage Kon. goedgek. 22 febr. 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secret.: Heuvellaan 11 Hilversum. Tel. 02950- 10481

9-12-1963

Een x in de kantlijn duidt op een vraag, een = op een antwoord.

Goedenavond vrienden,

Ik zou graag allereerst op willem merken dat we niet alwetend of onfeilbaar zijn. U moet dus wel zelf nadenken.

1. GENEZINGSMOGELIJKHEID DOOR KLEUREN.

2. EEN GASTSPREKER.

Ik wil graag allereerst beginnen met duidelijk te maken waar het eigenlijk om gaat. Onze zintuigen zijn tamelijk onvolledig. We weten allen dat je op een gegeven ogenblik een vorm van gezichtsbedrog krijgt krijgen. Het oog ziet niet wat er is, het ziet iets wat volgens de gedachte juist is. Het is dus eigenlijk zo, dat de prikkel van een zintuig moet worden vertaald in de hersenen en daar bevindt zich de grote centrale waarin de lichamelijke functies en de emotionele toestanden worden geregeld, waarbij kleine verschillen in balans worden gebracht en interne secreties en alles wat er bij hoort.

Wanneer een zintuig op een gegeven moment iets waarneemt, heeft het invloed op het gehele lichaam. Laten we daar eens van uitgaan. Wanneer ik nu een rode lamp neem, gewoon een fel rode lamp, en ik laat die in een donker vertrek flikkeren, aan uit, aan uit, wat zien we dan? Het oog wordt er onaangenaam door getroffen. Het wordt moe. Het gaat ergens iets compenseren en er komt een ogenblik dat men meent groen licht te zien tussen het rode licht door. Dat is dus iets dat helemaal niet bestaat.

Het groen is er eenvoudig niet, maar het oog denkt het te zien en aangezien groen een ontspannende kleur is, ontstaat een toestand van rust waardoor het oog en de hersenen hopen de grote vermoeidheid van het steeds weer aanschietende licht langzaam maar zeker op te kunnen vangen.

Dus u kunt hieruit concluderen; wat de mens ziet is er niet altijd werkelijk, maar wat de mens denkt te zien bepaalt zijn reactie. Wanneer we dus spreken van een genezingsmogelijkheid die in het gebruik van kleuren is gelegen, moet u wel begrijpen dat we niet uitgaan van het feit dat een kleur zelf iets doet. Zeker, we hebben te maken met geestelijke krachten, krachten die we omschrijven in een aantal kleuren. We spreken over een bundel van het gouden licht en over de zeven stralen. Maar dat wil ik, althans in het begin van mijn betoog, even buiten beschouwing laten. Dat ligt iets te ver in de richting van de mystiek en ik geloof dat we hier toch wel realistisch moeten zijn.

Een mens, die op aarde leeft, heeft er erg veel aan, als hij de bundels van licht in zich kan ervaren en er mee kan werken. Als hij dat niet kan, dan staat hij er naast en heeft niets. Als hij echter iets weet over de invloed van kleuren, dan kan hij daarvan zelfs gebruik maken, als er helemaal verder niets geestelijks bij te pas komt. En daarom vind ik, dat het eerste punt toch even "down to earth" moet zijn. Wanneer we een mens zetten in een milieu, dat een bepaalde grauw-grijze tint heeft, dan voelt hij zich onaangenaam, waarom? Misschien wel, omdat het hem herinnert aan nevel, aan wolken, aan mist. Hoe het ook zij, hij voelt zich wat kleffig, wat klam. Het is net, of het nooit helemaal warm is of nooit helemaal koud. Het is net, of het brijig is, je hebt er geen geluk mee. Neemt u eens een zieke, die in een omgeving leeft, waar alles in dezelfde dof waterblauwig, met op de achtergrond nog grijs, kleur is geschilderd. Wat gebeurt er dan? Die patient ligt daar in zijn eentje, in dat grijs, er is niets, absoluut niets, geen stimulans, er is niets. Daar is alleen maar een gevoel van bedruktheid, van beklemdheid. De patient verkeert dus psychisch niet in de juiste gesteldheid, hij geneest niet gemakkelijk. Hij houdt zijn genezing tegen. Maar wanneer ik die zelfde patient confronteer met een andere kleur, dan zal ook die zijn inwerking hebben.. Ik zal u een leuk verhaal vertellen, een feitelijk verhaal. Er is hier in Nederland een groot bedrijf geweest. Dat had een heel gezellige kantine, heel modern ingericht: een kleur blauw voor de wanden en de draperieen in een donker harmonierende kleur blauw erbij. Iedereen had het koud, hoewel de temperatuur zelfs over de 70 was. Toen heeft men daar, gelukkig, niet alleen een binnenhuisarchitect bij gehaald, maar ook een bedrijfspsycholoog. en die kwam tot de conclusie, om de kleur te veranderen. Schakeringen van zalmkleur, roze en rood werden gebruikt en zie, de mensen kregen het er warm, ofschoon de temperatuur nu bijna 18° lager was. Waarom? Omdat blauw een kleur is, die activiteit afremt; die het gevoel geeft van: daar is eigenlijk niets. We moeten rustig zijn. Wanneer die rust begeerlijk is, zeker, dan is het een heel mooie kleur, maar wanneer wij ons gezellig willen voelen, dan moet er een zekere mate van activiteit zijn. Dus is blauw zeker niet geschikt voor een patient, waarvan we verwachten, dat hij op een gegeven ogenblik wat beweging moet hebben. Neem bij de patient een post-operatieve fase aan. Hij is dus geopereerd en moet zo snel mogelijk op de been en nu leggen wij hem in een vertrek, waar heerlijk veel blauw in is. In de eerste plaats voelt hij zich dan rillerig, in de tweede plaats lusteloos. Het ambieert niet, hij wil niet zo graag eruit gaan. Dat is een moeizame last, waarom? Het remt een zekere activiteit af. Daar staat tegenover, dat die goede man zich vermoedelijk makkelijk zal kunnen concentreren, dat hij kan dagdromen, dat hij kan denken. Maar dat hebben we hier niet nodig, voor deze patient. Wanneer we dus de mogelijkheid van genezing willen vergroten, dan zullen we hem een kleur moeten geven, die niet al te fel is, maar toch het gevoel van activiteit schept en daar hebben we dat heerlijke, ik zou haast zeggen, dat florissante kleurtje rood voor. Wanneer je zo rood neemt, dan denken de mensen wel eens, dat dat voor sommige gelegenheden alleen wordt gebruikt, omdat je er zoveel knapper mee uitziet. Nu, dat is natuurlijk wel mogelijk. Maar er zit nog

iets anders aan vast. Het activeert de mens materieel. Dus zuiver stoffelijk voelt hij zich a.h.w. tot activiteiten geprikkeld. Er komt een gevoel van warmte, van geborgenheid, van een ontspanning, die echter tegelijkertijd activiteit vraagt. Hebben we nu een patient, die zich veel moet bewegen, dan moet men daar rekening mee houden en hem in een vertrek brengen, waar tenminste enige vlakken rood zijn.. Niet helemaal rood natuurlijk, want dan zou het er uit zien als de inquisitie of de grote kamer van kard naal Granvelle. Neen, maar toch wel een paar vlakken rood, wat roze erbij, wat vrolijks. Waarom? Misschien wel, omdat rood de kleur is van het bloed voor de mens, van vuur, wie zal het weten? Hij associeert er ergens iets mee, maar zijn gesteldheid verandert. En zelfs kunnen we die mens op een gegeven ogenblik dingen laten ervaren, die er niet zijn. Ik kan u daar ook typische voorbeelden van geven. Wanneer ik iemand in het volledig duister leg, absoluut geen licht, absoluut geen geluid, dan zal na ongeveer een periode van een half uur voor de meest sesitieven tot ongeveer 3 à 4 uur voor de minder gevoeligen verlopen en dan begint hij stemmen te horen. Hij zal dingen zien: kleuren, van alles en nog wat. Waarom? Omdat zijn hersens bij een absentie van indrukken op een gegeven ogenblik die zelf maar gaan verschaffen. De mens kan er redelijk niet uit en daarom kun je door iemand in een geluiddichte cel op te sluiten zonder licht, hem in korte tijd krankzinnig maken. Nu moet u niet geloven, dat dit een verhaaltje van mij is, het is iets, wat ze op het ogenblik uitgevonden hebben in sommige landen, die hier, gelukkig, tot nog toe, voor u ver vandaan liggen. Maar daar kennen ze die methode dus. Een wanneer je eruit komt, zul je alles willen doen, alleen maar om niet terug te moeten in dat duister. Op het ogenblik echter, dat ik een bepaald punt projecteer, al is het maar één lichtstraal in dat duister, dan gebeurt er iets anders. De mens wordt gebiologeerd door dat lichtpunt. Niet alleen, dat hij erover gaat nadenken, neen, hij kan er zich niet van losscheuren. Hij is a.h.w. onder hypnose en wanneer ik in dat lichtpunt een bepaalde figuur zet, een bepaalde gestalte, dan zal practisch geheel zijn bewuste denken daardoor worden beinvloed. Nu hoeft u dit niet van mij te geloven, u kunt dat gaan vragen aan de geleerden, de wetenschapsmensen, die zullen het u ook vertellen, maar het is een feit, dat, wanneer ik daarbij symbolen kies, die ookk andere zintuigen, alsmede tastzin betreffen, dat dan ook de tastzin daarop reageert. Het is een visuële indruk, maar men voelt zich ook als aangeraakt. Het klinkt allemaal heel gek, maar er zit toch wel iets in. Wanneer we een concentratie willen bereiken, wat doen we dan? B.v. in een toneelzaal? We brengen een verlicht vlak en maken de rest donker. Wat is het gevolg? Dat de mens zich heel gemakkelijk kan identificeren met dat, wat zich op het toneel afspeelt. Lieten we de zaal licht, dan zou de invloed veel kleiner zijn. Datzelfde zoudt u ook kunnen zeggen, overigens voor bioscoop en televisie en alle andere dingen. Hoe sterker de mens door een fel licht in een bepaalde richting wordt geconcentreerd, hoe meer de voorstelling, die daar bestaat, hem beinvloedt. Niet alleen zijn denken, maar zelfs tot automatische reacties toe Wanneer ik nu een patient er toe moet brengen, over iets na te denken, op iets te reageren, wat moet ik dan doen? Ik moet zorgen, dat ergens een plek is, die lichter is dan andere plekken en dat juist daar een voorstelling voorkomt, die hem

misschien troosten kan, hem stimuleren, hem rust geven kan. Wanneer ik dat doe, dan zorg ik er weer voor, dat die patient geestelijk prettiger, aangenamer a.h.w. zich voelt, dat hij gemakkelijker evenwicht krijgt.

Dat was dus inleidend even over wat die kleuren kunnen betekenen, maar nu hebben we de patient zelf nog. Wat gebeurt er in die patient? Ik heb gezegd, dat zintuigen impressies geven aan de hersenen en dat die worden omgezet in een beeld. Dat beeld is voor een mens enorm belangrijk, want de doorsneemens heeft in zichzelf een hele hoop dingen, waarover hij liever niet praat. Hij heeft ergens een schuldgevoel, een zekere angst. De doorsneemens heeft meer demonen in zich, die lijken op de duvels uit de hel, zoals hij deze kent dan er in het hele Al bestaan. Een mens bezweert zichzelf en spoken op: de dreiging van het onbekende. En nu kan ik u wel uitleggen, hoe dat komt. De mens heeft een redelijk concept, maar hij leeft in een wereld, die niet redelijk is. Het resultaat is, dat die onredelijke wereld hem voortdurend uit zijn balans stoot. Er zijn voortdurend onzekerheden. Die onzekerheden brengen een schuldbesef, minderwaardigheidsgevoel, enz. tot uiting. En als je die niet kunt overwinnen, dan word je er door bedreigd. Een zieke is iemand, die uit zijn normale doen is, er is dus geen voortdurend beroep op zijn aandacht, er is niet een voortdurende taak, hij is uit de normwereld weggenomen. En omdat hij die normwereld verlaten heeft, komt hij in een toestand te verkeren, die voor hem abnormaal is. De normale redelijke gang van zaken, de zekerheid van de gewoonte valt dus weg en hij is geneigd, om dingen te gaan overdrijven. Hij gaat bepaalde symptomen overdrijven, hij gaat zich bepaalde zorgen maken. Of hij gaat juist heel groot doen en hij gaat net doen, of er niets is, wat hem gebeuren kan. Hij verbruikt zijn energie over het algemeen niet rendabel en besteedt heel veel tijd aan denken, waar hij eigenlijk meer aan lichamelijke oefening zou moeten besteden. Hij laat veel door innerlijke strijd en zorgen te loor gaan, dat eigenlijk zou moeten worden opgevangen voor genezing. Wij moeten die patient, die dus uit zijn milieu is, iets geven. Dat kun je niet alleen doen, dat wil ik er meteen bij zeggen, langs zuiver redelijke weg, maar je kunt dit ongetwijfeld doen, door zijn milieu elementen te geven, die voor hem aangenaam zijn. Zo klinkt het misschien een beetje vreemd, maar ik zou niemand willen raden, om een ziekekamer te nemen en daarin helemaal geen groen te zetten. Het hoeft geen levend groen te zijn, desnoods een kleur groen, maar groen, een rustpunt. Ik zou niemand willen raden, om te veel wit te gebruiken. Het verblindt, vooral in het plafond. Een zieke kijkt nogal eens naar een plafond en als dat alleen maar fel wit is, dan is dat net zo vermoeiend en uiteindelijk en uiteindelijk ook ergens net zo suggestief als het absolute duister. Neen, we moeten die patient iets geven, waardoor zijn omgeving voor hem spreekt, zijn rustpunt, het plafond een gedekte kleur heeft. Ik denk hier b.v. aan parelgrijs of zo of aan een heel teer blauw, maar ik zou toch de voorkeur geven aan een grijs en ik zou verder in die kamer iets willen hebben van zon. Waarom? Geel stimuleert, het is een stimulerende kleur. Als de zon schijnt, bent u allemaal levendiger, opgewekter, u voelt zich prettiger, niet waar? U bent ergens harmonischer. Het is alleen de zon, die het doet. Laat ons dan proberen, iets van de kleur van die zon voor de patient te brengen.

Dus naast een rustpunt moet er ergens iets zijn, niet verblindend, maar van een geel, dat spreekt van leven. Er moet ergens een tikje rood zijn, een klein of een heel groot ornament, een bepaald vlak, dat spreekt van activiteit, desnoods. Ofschoon we dat natuurlijk niet kunnen doen bij iemand, die lang in bed moet liggen, want die zou daar ongedurig door worden. We moeten, kortom, onze patient proberen in een omgeving te stellen, waarin de tekorten aan regelmaat en aan normale punten van beleving en concentratie vervangen worden door kleuren, die het voor hem mogelijk maken, zich een pseudomilieu te scheppen. Een milieu, dat ten dele uit denkbeelden bestaat, ten dele uit associaties, toegekend misschien uit en overgebracht op misschien de verpleegster, de geneesheer of wie dan ook, op een medepatient misschien. Kortom, we moeten die mens brengen in iets, wat zijn normale milieu voor hem kunstmatig herstelt, zonder dat hij, zonder dat hij hierdoor gedwongen wordt, ook alle noties en motiveringen van dat normale milieu verder te volgen.

Nu heb ik hier dus gesteld de quaestie van het materieel gebruik van kleuren. Als u zich erg interesseert voor wat elke kleur afzonderlijk doet, gaat u dan naar een grote leeszaal. U vindt daar vele werken over kleurentherapie, waarin dat allemaal uitgewerkt is. Het is dus wel een beetje dwaas, daaraan alle kostbare tijd te besteden.

Maar we hebben nog iets anders. Buiten de rede van de mens ligt nog een hele wereld. Als we het gezichtsvermogen nemen b.v. van de hele scala verschijnselen, die zichtbaar is voor andere schepselen, dus van het wezen, dat het diepste infraroond ziet tot dat, hetwelk het hoogste ultraviolet kan waarnemen, dan kunnen we zeggen, dat de mens nog geen zevende ziet van het totale bereik van zichtbaarheid op deze wereld. Alles, wat hij niet waarneemt, ligt er voor hem buiten. Hij heeft er geen voorstelling van, maar het bestaat.

Een groot gedeelte van de krachten, die op aarde inwerken, worden dus door de mensen niet waargenomen. Nu heeft in de loop der tijden ook hier de mens een eigen methodiek ontwikkeld. Hij heeft b.v. bepaalde kleuren en kleurschakeringen gebruikt in zijn oude tempels. Ze zijn tegenwoordig wat verbleekt, maar wanneer u de oude tempels van Egypte binnenging, dan vond u daar een grijs, dat hier en daar door oker onderbroken werd. Het lichtpunt, het concentratiepunt was altijd goudkleurig. Dat was het punt, waarop men zich concentreerde en over het algemeen was er een schaduwachtig licht, dat, zo mogelijk, nog een tikje blauw of violet in de schaduwen had. Wanneer u tegenwoordig de kans krijgt, om een oude ruine te zien, zoals die van Kemare b.v., dan zult u daar nog diezelfde eigenaardige kleur aantreffen. Dan denkt u, dat het alleen maar de druk der eeuwen is. Dat is niet waar, het is wel degelijk de structuur, waardoor een bepaalde val van het licht tot stand komt, die een zekere illusie schept, een illusie, die dichter bij de werkelijkheid ligt dan u denkt, want in die tempels gebeurden dingen, die men wonderen placht te noemen. Datzelfde deden ook de priesters, die de mensen b.v. lieten slapen in het maanlicht. Men liet ze niet zo maar in een tuin in de maan slapen, helemaal niet. Daar waren de tempels en tempelgebouwen en die waren meestal wit van buiten of zandkleurig.

Daar omheen werden de mensen gegroepeerd en in dat maanlicht was eigenlijk dat, wat het meeste sprak, de tempel en

misschien ergens een beeld van een God of een symbool. Dat beinvloedde hen en in die slaap kwam daardoor al, voordat feitelijk van rusten en ontspanning sprake was, het "ik" open te staan voor een deel van het leven, wat normaler wijze voor de rede is afgesloten. Die mensen gaven zichzelf dus eigenlijk voorschriften. Ze constateerden zelf, wat voor een ziekte ze hadden, ze constateerden zelf, wat er tegen gedaan moest worden en wat meer is, gezien de fouten van de geneeskunde der middeleeuwen, we moeten zeggen, dat de resultaten toen wel erg hoog lagen, naar verhouding. We mogen dan ook nog wel iets verder gaan en stellen, dat er een zekere mystieke gesteldheid is, die eveneens bij de mens veranderingen tot stand brengt. Deze is dan niet meer zintuigelijk of men zou moeten zeggen, van een 6e zintuig uit waargenomen. Zij beroert het gehele wezen en brengt daar eveneens een omzetting tot stand. De mystici zijn dus de mensen, die de buitenredelijke wereld hebben verkend (ofschoon zij, helaas, maar al te weinig hebben gedacht aan de noodzaak, om bewijs voor hun stellingen te leveren en niet alleen de feiten achteraf te verklaren). Ze zijn er in geslaagd, om een ~~bepaalde~~ identificatie van bepaalde krachten met bepaalde kleuren tot stand te brengen. Nu zeg ik onmiddellijk: die identificatie met kleur is eenvoudig symboliek. Wanneer wij zeggen: dit is een straal van lichtend blauw, dan is die straal niet lichtend blauw, maar het is een invloed (ik ben heel erg vaag, het spijt me, ik kan het niet beter omschrijven), een invloed, die je ergens ondergaat, een stemming.

Nu weten we allemaal, dat een bepaalde stemming, een bepaalde schok een mens kan brengen tot onvoorstelbare praestaties. U kent allen het geval van de mens, die verlamd was en toen hij dacht, dat het huis in brand stond, in eens opstond, liep en daarna, zij het gebrekkig, kon blijven lopen.. De motorische reflex was dus teruggekeerd. Nu hoeven we niet op dergelijke wonderen alleen te hopen, natuurlijk, maar we kunnen zeggen, dat zo'n invloed een emotionele beweging of schok kan betekenen, die soms niet eens vol tot de rede doordringt, zich alleen met een zeker gevoel van gespannenheid of onbehagen uit. Wanneer nu die invloed in overeenstemming is met de behoefte van het lichaam, dan kunnen we ook stellen, dat het lichaam daardoor er toe gebracht wordt, zichzelve beter te helpen. En daar zijn we dan bij de zeven stralen en al, wat daarbij behoort.

Ik weet wel, dat we graag die krachten personificeren. In de meeste gevallen is er inderdaad een zekere persoonlijkheid, een entiteit of zelfs een symbool, dat voor ons zo'n kracht representeert. Maar die er buiten gelaten mogen we stellen, dat er een oergamma is van emotionele invloeden en dus ook emotionele reflexen, die, aan de hand van het kleurenschema door de mystici zijn geidentificeerd. Deze krachten, want dat zijn het, kunnen de mens bereiken. Ze zijn deel van zijn omgeving. Op het ogenblik, dat hij er zich bewust van wordt, zijn ze in staat, in hem, via de psyche, dus via het denkvermogen, een aantal wonderbaarlijk snelle acties en reacties tot stand te brengen. Dat geldt niet alleen voor een hoofdpijntje, dat weg wordt genomen, maar dat kan een definitief defect zijn. Het kan zijn, dat iemand een bot heeft gebroken. Normalerwijze vraagt dit een lange tijd om te helen. Staat iemand nu onder deze invloed, wat gebeurt er dan? Het lichaam stelt zich om naar de oer-

periode van het "zijn" voor dat lichaam, waarin de opbouw v van het geraamte het belangrijkste was. In deze periode stelt het gehele organisme zich in, om zoveel mogelijk kalk te brengen naar die plaatsen, waar zwakte bestaat, het resultaat is een zekere kalkring, maar ook gelijktijdig een genezing ervan. De breuk wordt dus niet zo mooi glad genezen, er zit een zekere kraag om, maar ze is genezen in misschien 16 tot 24 uur. Een wonder? Helemaal niet, gewoon een gebruik maken van de reserves van het lichaam. Er is een ziekte in een bepaald orgaan. laten we zeggen in de milt of in de nier. Normalerwijze zal het lichaam die toestand aanvaarden, want het gaat niet uit van het ideaal, het gaat uit van een zeer ingewikkelde interne huishouding, waarbij een bestaand evenwicht zoveel mogelijk in stand moet worden gehouden. Maar nu wordt deze gezapigheid doorbroken en daarvoor in de plaats komt één ding en dit punt moet weer harmonisch worden. Dat "harmonisch", wat betekent dat? Dat betekent, dat het geef moet zijn. Het moet evenwichtig kunnen werken met het geheel. Maar dit evenwicht is er niet. Het lichaam concentreert nu het totaal van zijn krachten op dat ene punt en wat ontstaat? Een inwerking, waardoor zelfs een vergruizing van nier- en galsteen bereikt kan worden onder omstandigheden, een gesteldheid, waarbij weefsels in versneld tempo kunnen worden afgebroken en weer opgebouwd. De vervanging dus, die normalerwijze jaren duurt, kan nu misschien worden teruggebracht tot dagen of weken. Dat doet zo'n kracht, dat doet zo'n invloed. En daarom mogen we ook zeggen, dat er verschillende kosmische kleuren zijn (we weten nu, dat het alleen maar symbolen zijn), die voor de mens bij genezing van zeer groot belang zijn.

Wanneer we te maken hebben met een zenuwstelsel, dat ergens niet juist reageert, ook wanneer er spraake is van een verlamming, vooral, wanneer die verlamming voortkomt uit een directe onderbreking van een zenuwstreng b. v., dan kan vaak een bijkomstig kanaal versterkt worden of soms de fout herstellen, wanneer wij uitgaan van die invloed, die men noemt: het diepblauwe licht. Hebben wij te maken met een zuiver mentale storing, dan is (vreemd genoeg) het zuiver mystieke purperen licht, zoals men het wel noemt, een vorm van violet, van het hoogste belang. Hebben wij voor iemand levenskracht nodig, dan grijpen we naar de kracht, die we gouden licht noemen. Waarom? Ja, vitaliteit, misschien zit er ook die zon-associatie in. Het is meer kracht om te leven. En als we nog wat verder kijken, dan zien we, dat b.v. een zekere blijmoedigheid wordt bereikt door het groene licht. Wij zien, dat levensmoed, energie en daarnaast ook eventuële defecten aan de bloedsomloop vanuit het rode licht gemakkelijk benaderd worden.

Nu vertel ik u een hoop en u kunt er niets mee doen. Wij moeten reëel blijven, maar is het nu noodzakelijk, dat wij uitgaan van een mystieke beleveing in onszelf misschien, die wij overdragen op een ander? Als we het kunnen, is het schitterend, maar als we het niet kunnen, wat dan? Dan kunnen we in ieder geval beseffen, dat de mogelijkheid er is. En als we die mogelijkheid dan zelf niet kunnen beleven (wij kunnen daar zelf niet in opgaan als mens), dan kunnen we proberen, een milieu te scheppen,

een omgeving voor de zieke, waarin die kracht werkzaam is. En dan blijkt, dat die kracht niet alleen gebonden is aan de kleurstelling van de omgeving, ofschoon het zeer belangrijk is, dat zeg ik erbij. Neen, het is verder ook een quaestie van klank, want het gaat niet alleen om de ogen.

Elk zintuig zou moeten worden ingeschakeld in dit harmonisch worden. Dus in overeenstemming komen met een bepaalde kracht, die rond u is. En dan zouden we daarvoor klank kunnen gebruiken. De oerklanken, waaruit de menselijke taal, de menselijke uitdrukkingswijze uiteindelijk is opgebouwd, liggen hieraan ten grondslag. We vinden deze in verschillende toonaarden, want verschillende tonen worden op verschillende wijzen geassocieerd. Er ontstaat een zekere melodie. En zo wordt het ineens duidelijk, waarom je iemand kunt belezen. Dat belezen is ook een vorm van kleurentherapie, al zou de mens dat niet denken op het eerste gezicht. Want er wordt een zeker timbre gebracht. De manier, waarop ik spreek tegenover een zieke, heeft een zekere invloed op diens denken en daardoor breng ik hem in een zekere toestand, waarbij hij bijzonder suggestibel is en de door mij verlangde werking voor zichzelf aanvaardt, daarvoor openstaat. Wanneer ik muziek heb of een geluid, dan kan ik ook dat afstemmen op wat ik voor mijn patient nodig heb. Wanneer ik b.v. het zingen van een vogel laat klinken, dan kan dat melancholiek zijn: Zoiets van: Romeo, is het nog de nachtegaal? Neen, Julia, het is de leeuwerik, die zingt. Daar wordt je melancholiek van, als je daaraan denkt. Maar je kunt het ook anders zeggen, je kunt zeggen: ergens een vogelroep, de rust van de natuur ontspant, werkt mee en is een groen geluid, eigenlijk. Ik kan het ruisen van de zee hebben en die eentonigheid is ergens blauw en purpur, verlangend naar de horizon. Ze trekt ons naar rust. Die geluiden kunnen we ook gebruiken. En zo kunnen we dus allerhand impressies en indrukken samen gebruiken, om die mens in een toestand te brengen, waardoor hij zelf open staat voor een andere, een hogere kracht. Ja, vrienden, dat heeft niets te maken met de hoogte, het is dus geen kracht, die op een ladder staat of zo. Maar wij spreken van dat hogere om aan te duiden, dat ze uitgebreider is, meer omvangend dan dat, wat we zelf zijn, kunnen of begrijpen.

Een hogere kracht is doodgewoon, qualitatief en quantitatief iets wat beter is dan wijzelf. Die hogere krachten, die kun je je bezield voorstellen, heb ik al gezegd. Maar ook dat vraagt een zekere uitleg. Wanneer we n.l. te maken hebben met een geest, dan kunnen we zeggen: het is een engel of het is een duivel. Of we kunnen zelfs zeggen: geesten bestaan niet. Iets, wat ik ook nog wel eens een keer hoor en dan zeg ik: En ik dan? Dus een geest leeft. En die geest leeft op een bepaalde manier. Zoals je mensen hebt, die zuiver melancholiek zijn, hun hele leven en mensen, die apathisch zijn en mensen, die voortdurend vitaal zijn, zo heb je ook geesten, die afgestemd zijn op een bepaald tempo van leven, d.h.w. een bepaalde beschouwing van het bestaan. D.w.z. dat ze volgens onze uitdrukkingswijze in harmonie zijn met een van de zeven stralen. En daar krijg je dan weer wat leuks. Je zoudt zeggen misschien, het is ongelooflijk, maar het is heus waar. Wanneer er op aarde een kleurschakering is, die be-

leefd wordt door mensen of desnoods zelfs door dieren, zodat er een reactie is, die harmonisch is met deze kleur, dan zullen alle geesten, die in die kleur leven, er deel van uitmaken, misschien ergens zich gemakkelijker kunnen uiten. Je zoudt dus kunnen stellen, dat de inwerking van een kleur of van een bepaald milieu zelfs niet alleen er een is van de mens zelf, maar dat daarnaast een inspiratieve en ook ten dele suggestieve werking uitgaat van entiteiten, die de mens normalerwijze niet ziet. En ik geloof, dat ook dit een punt van overweging is. Je kunt het zo makkelijk wegvegen, zeggen: nu ja, het is niet bewezen, we gaan door, maar er zijn zoveel eigenaardige dingen, er is een geestelijke genezing, soms lukt het, soms lukt het niet, maar het is een feit, dat geestelijke genezers soms zelfs in staat zijn, om kanker tot inkapselen te dwingen en misschien zelfs langzaam te doen verdwijnen. Het is een feit, dat rheumatiek, waar niemand iets tegen kan doen, soms wel wordt genezen door een geestelijke genezer soms wel wordt genezen, maar daar staat tegenover, dat wat in eén geval lukt, in andere gevallen niet lukt. We hebben hier te maken met iets oncontroleerbaars, maar het gebeurt dan toch. Dat wat gebeurt, dat mogen we dus niet zien als iets irrationeels of als een toevalsquaestie. We moeten begrijpen, dat dat weer zeer sterk gebonden is aan het milieu. Een genezer, die dus dezelfde trilling heeft als zijn patient, zal voor die patient veel kunnen doen, maar komen ze nu allebei bovendien nog in een omgeving te staan, die reeds op zichzelf suggestief is voor een bepaalde instelling, dan is het resultaat veel groter. Maar die entiteiten, die geesten dus, zijn verder wezens, die ergens van de wereld afstaan. Laten we nu een eenvoudig voorbeeld nemen. U zit hier op aarde. We kunnen u nu vertellen, dat er 37 geesten rond u lopen. U kijkt eens en zegt: ik zie er geen een, u gaat verder en wanneer ze u vertellen, dat die geesten met een of ander doen, dan interesseert u dat weinig, pas, wanneer die geesten iets zouden doen, wat in uw wereld zichtbaar wordt, b.v. die heerlijke baiser met slagroom en alles, wat daar voor je staat en waar je voor zit te likkebaarden, verdween, ja dan krijg je er interesse voor. En nu moet u zich dat voor de geest net zo denken. Die geest heeft ook zijn eigen leven en is niet als een voortdurende gluurder en bemoeial met uw wereld bezig. Er zijn mensen, die denken dat. Die denken, dat overal, waar een mens is, dat daar een geest aan het gluren is. Het lijkt mij een onaangenaam gevoel voor iemand, die dat gelooft, als hij in de badkamer is. Dat is een verkeerde voorstelling, het heeft er niets mee te maken. Maar er komt een ogenblik, dat uw wereld, datgene, wat u redelijk kent en beleeft, ergens een parallel heeft of een punt van aanraking in de wereld van de geest. Op dat ogenblik en niet eerder zal die geest proberen, in te grijpen. U probeert natuurlijk uit te vinden, waar uw baiser gebleven is en die geest zoekt misschien uit, waar dat heerlijke beeld van een fonkelend kristal, waar hij op heeft gebouwd, nu ineens naar toe is. En als u ontdekt, dat die baiser op een bepaalde manier verdwenen is, dan gaat u proberen, er iets aan te doen. En omdat hij de mens erkent als gelijkwaardig, zoals u misschien het kind, dat het taartje heeft gestolen, ook in zekere mate als gelijke beschouwt, zal hij niet gaan zeggen: Nu, laten we dat onkruid maar uitroeien, ofschoon

ik me zou kunnen voorstellen, dat zo nu en dan iemand toch in de verleiding zou komen. Maar dat kan dus niet. Je moet dus iets anders doen en dan is de beste oplossing, zorgen, dat het kind genoeg te eten heeft. Dan zal het niet zo gauw meer stelen. Op dezelfde manier gaat dus de geest zeggen: wat is het gebrek, dat in mijn harmonisch vlak ligt voor die mens, laat ik dat zoveel mogelijk aanvullen. Maar als het kind nu wegloopt, wat dan? Dan kunt u daar met uw jeugdige 20 of uw nog jeugdiger 60 jaren achteraanshellen als een eerste klas hordeloper, maar het kind is er waarschijnlijk tussenuit of u bent ademloos en u hebt zelfs de kracht niet meer, om een pak slaag te geven, wat het eigenlijk verdiende. Het heeft dus geen zin, om zo maar te beginnen. Dat doet een geest ook niet, hij zoekt een harmonisch contact. U zoudt zeggen, het is ten dele een suggestief contact, waarbij ook uw onderbewustzijn een grote rol speelt, uw eigen geest en van daaruit zet hij aan. Is er nu in het kind een zeker vertrouwen, dat het misschien nog meer zal krijgen, dan blijft het, zij het wat aarzelend, wachten. De omgeving is niet zo, dat het een pak slaag verwacht. Dan komen we terug tot onze genezing en onze bevordering van genezing door middel van kleuren. Wanneer wij de juiste kleuren brengen, is er dat vertrouwen bij de mens, wanneer hij benaderd wordt. Het is voor hem niet de schokkende ontdekking, die hij direct uit zijn bewustzijn verwijdert, maar het is iets, wat hij kan aanvaarden , en dat is nu eigenlijk, wat ik van het grootste belang acht bij dit hele onderwerp. Het is makkelijk genoeg, vrienden, om nu eens te zeggen: kom we maken er eens een praatje over, maar we moeten ons afvragen, wat we in de practijk kunnen doen. En nu heb ik in het begin al een en ander verteld over die kleuren.

Laten we nu dit onthouden, elke volledig felle kleur is voor een zieke overweldigend. Ze is te sterk en brengt onrust. Wij zoeken het dus bij genezing hoofdzakelijk in zachtere tinten. Wanneer we een hardere tint gebruiken, dan is dat alleen voor een afdeling of het breken van een vlak, maar verder niet. In de tweede plaats, we gaan uit van het standpunt, dat alles, wat mystieke, wat geestelijke rust en concentratie nodig heeft, moet zijn gelegen in kleuren, die ergens met violet en blauw te doen hebben, dus mengsels erven. We gaan verder uit van het standpunt, dat al datgene wat onprettig is in kleuren als bruin afwezig is. We zullen bruin zoveel mogelijk vermijden. Moeten we het gebruiken, dan geven we het een licht rode bijmenging, waardoor het iets meer levendigheid krijgt. Om het nu heel eenvoudig te zeggen: een nachtkastje van poepbruin, dat maakt een patient misselijk en ziek, of hij het nu beseft of niet. Maak het dan in ieder geval mahoniachtig, mahoniekleurig. Verder, wanneer wij voor de patient een zekere zonnigheid en een zekere levenslust nodig hebben, dan zullen we hem altijd weer kleuren geven. Is een zekere rust nodig: een teer groen, naar geel toe zwemend of tere kleuren met geel, lopend naar het zuivere zonnegeel. Verlangen wij een grotere activiteit van de patient, dan zullen we altijd uitgaan van rood en wel in verschillende mengingen, maar vermijden daarbij oranje. Oranje is een kleur, die maar voor heel weinig patienten goed is. We zullen er dan verder rekening mee moeten houden, dat elke kleur enigszins van waarde verandert bij lamplicht.

Wanneer we de kleur kiezen voor een patient, moeten we er dus wel voor oppassen, dat de wat gebrekkige lichtstraal, die uitgaat van een normale gloeilamp of dat geliger neonlicht, wat men vaak prefereert tegenwoordig, dat die kleurverandering niet mag gaan in de richting van een dieper rood. Zij moet altijd de richting uitgaan van wat groen, als het kan en anders van blauwgroen, aangezien deze kleuren het meest rustgevend zijn. Wanneer wij een patient hebben, die gezond is, maar voor beenbreuk of iets dergelijks rust moet houden of na een operatie herstellende is, dan zullen we er verder rekening mee moeten houden, dat hij een rustpunt moet hebben, waarvoor wij het parelgrijs kiezen, waarbij, zoals u weet, een bepaald heel zacht blauw een rol speelt en waarbij we desnoods een lichte schemering van wit kunnen brengen. We zouden hem nooit confronteren met een rustpunt van absoluut wit. We zullen hem verder, zolang de patient rust moet houden, niet te veel confronteren met fel rood. Willen we de genezing bespoedigen, dan zullen we er verder zorg voor dragen, dat naast een rustpunt groen is en dan bij voorkeur levende planten natuurlijk. Maar als dat niet kan, dan een uitzicht op een grasveldje, dat is ook wel goed. Maar dat er ergens groen is, wat ontspant en dat een zekere matige vorm van geel aanwezig is, dat de levensvreugde versterkt. Hebben we te maken met patienten, die zeer lang bedlegerig zijn, dan zouden we eigenlijk zo nu en dan wat andere vlakken moeten aanbrengen, al is het maar, dat we een plaat, die vandaag groen is, morgen eens een keertje blauw maken en overmorgen eens een keer geel, opdat de patient niet in een volkomen gelijkblijvend milieu geborgen is. Dat is voor een patient, die langer op bed moet liggen, verschrikkelijk De vertrouwdheid, waarop men zich dan beroept, is nadelig, omdat zij een aanvaarden van de situatie inhoudt en weinig of geen nieuwe inspanning, geen behoefte, om verder te gaan dan de ziekenkamer met zich brengt. Willen we verder nog rekening houden met de mogelijkheid om geestelijke krachten of geestelijke genezing tot stand te brengen, laten we er dan rekening mee houden, dat alle geluid, dat een zieke beroert, niet te zeer gedempt moete zijn. Niets is zo dodelijk als een kamer van wit en grijs en misschien nog wat donker- of brensgroen, waar iemand, schuifelend op de tenen, rondloopt te fluisteren. Dat is iets, waarmee je zelfs een stervende nog tot zelfmoord kunt bewegen. Dus houdt daar a.u.b. rekening mee. Onze kleurstellingen kiezen we verder ook nog in overeenstemming met de luchtverhouding, waarin we zijn. Hebben we dus iemand, die uit het zuiden komt, dan geven we hem een fellere kleurstelling dan b.v. iemand uit Nederland en zeker gebruiken we nog een bescheidener kleurstelling voor iemand uit het verre noorden. Hebben we dit alles bij elkaar gedaan, dan hebben we voor de patient de mogelijkheid geschapen om met eigen krachten en middelen zo goed mogelijk aan zijn genezing te werken. De geneesmiddelen, die we geven en de eventuele therapieën zo juist en zo goed mogelijk te verwerken en daarnaast in vele gavllen onbewust haast, open te staan voor genezende krachten, die voor zoiemand soms van groot belang zijn. Dan heb ik nog een aardigheid. Het hoort eigenlijk niet bij het onderwerp, maar het is toch leukk. Wanneer we te maken hebben met patienten, in wie de vitaliteit laag is,

kunnen we er soms ook nog heel wat aan doen, wanneer we de zoldering en de vloer voorzien van een geleidende laag, die verderaf is geïsoleerd en op beide lagen een spanning aanbrengen, van, laat ons zeggen, 36 volt capacitaire werking. En willen we de patiënt opvoeren, dan mogen we dat zelfs omzetten tot een soort wisselspanning met een periodiciteit, die ong. 50 is. Dat is dan wel het meest gunstige. Dan hebben we n.l. ook nog een zekere spanning in de lucht gebracht, een zekere gerichtheid, waardoor voor het lichaam zelf het gemakkelijker wordt, die kleine spanninkjes, die bepaalde spieren nu eenmaal moeten produceren voor een goede harmonie. En de patiënt zal door die geladenheid ook nog gemakkelijker genezen.

Kijk, vrienden, dit is alles, wat ik u onder dit hoofd heb aan te bieden op het ogenblik. Ik ben mij ervan bewust, dat sommigen seggen: ja maar u hebt gezegd, u wilt practisch zijn, waarom niet meer raadgevingen? Omdat geen enkele raadgeving anders dan deze algemene, voor elk geval bruikbaar is. Men moet weten, wie de patiënt is, wat zijn eigen gesteldheid is, wat zijn kwaal is en wat wij op dit ogenblik met die patiënt tot stand willen brengen en pas wanneer die drie feiten bekend zijn en niet alleen aangevoeld, maar bekend, dan kunnen we zeggen: dat schema is het beste. Wat de rest betreft, ik heb u hopenlijk duidelijk gemaakt, dat de onvolkomenheid van de zintuigelijke waarneming nog niet betekent, dat de mens van al dagene, wat niet waargenomen wordt, werkelijk is afgesneden. Integendeel hij leeft er voortdurend in en tussen, maar omdat hij redelijk daaraan geen deel kan nemen, is hij over het algemeen geneigd, deze dingen van zich af te zetten, zich ervoor af te sluiten. De mens te leren, zich open te stellen voor die invloeden, is bevorderlijk voor zijn genezing en soms genezing op zichzelf. En tenlaatste er zijn heel veel kunstmiddelen, die wij kunnen gebruiken, om een genezing te bevorderen, maar laten we één ding voorop stellen: wij kunnen elke therapie met goede gevolgen toepassen, mits wij in staat zijn, te controleren, welke resultaten die therapie heeft, d.w.z., dat in de genezing, ook in de paranormale genezing, een zekere deskundigheid noodzakelijk is. Heeft men die zelf niet, dan moet men iemand zoeken, die die heeft. Alleen zo kun je bewijzen, dat je juist hebt gedaan, want anders zoudt u misschien iemand, die in feite last heeft van een galsteen, behandelen voor een zenuwaandoening in de rug, omdat hij daar zo'n pijn heeft. Het kan allemaal wel goed komen natuurlijk, als je geluk hebt, maar ik geloof, dat je met het leven van een medemens die risico's niet moogt nemen. Je moet alles doen, om voor die mens een zo goed mogelijke genezing mogelijk te maken, d.w.z., dat je ook paranormale en de geestelijke krachten moet aanvaarden, dat je die niet moogt verwerpen, maar je moet daarnaast wel degelijk beseffen, dat een redelijke controle onvermijdelijk is, alles het alleen maar om te voorkomen, dat men met de beste bedoelingen het verkeerde zou doen. En roept u nu niet uit: maar als de geest ons leidt, zal dat niet gebeuren. Waarde vrienden, als de geest spreekt, vertaalt u het ook en als u per ongeluk een honderdste m.g. vertaalt in 100 m.g., dan is het verschil tussen een lichte opgewektheid bij uw patiënt en een smartelijke dood toch werkelijk groot genoeg om even na te gaan, of u juist vertaald hebt. Wat u aan vragen hebt betreffende dit onderwerp kunt u

in de tweede helft stellen. Ik hoop, u een inzicht gegeven te hebben in wat samenhangende mogelijkheden en, als het u interesseert, ook misschien de interesse om eens verder te studeren, wat de mens ervan weet. Na de pauze zullen we dan horen, waarin u vindt, dat ik te kort ben geschoten.

P A U Z E

Als de geluidssterkte van het auditorium bepalend is voor het succes van de avond, dan was het een geweldig succes. Maar ik zal nu toch overgaan tot de vragen. Zijn er schriftelijke vragen?, dan zal ik daarmee het eerst beginnen.

x Zijn ziekenhuisdirecties zo onwetend, dat ze alles wit maken? - Of ze zo onwetend of zo spaarzaam of misschien zo ouderwets zijn, durf ik u niet te zeggen, maar voor zover wij dit kunnen nagaan, wel een beetje eenzijdig vaak (want degenen, die daar het meeste bezwaar over maken bij ons, zijn uit den aard der zaak degenen, die geestelijk het ziekenhuis werdieten, voordat het lichaam werd weggebracht), blijkt inderdaad, dat men in veel ziekenhuizen en inrichtingen nog niet zo ver is gekomen, zich de moeite te getroosten (of misschien ook de waarde ervan niet hoog genoeg schat), om deze kleurstellingen te kiezen in overeenstemming met het soort patienten, dat men op een afdeling heeft. Wel moeten we zeggen, dat men, langzaam, maar zeker, toch is overgegaan tot het wegnemen van het al te felle wit, althans en in de plaats daarvoor wordt dan dikwijls tegenwoordig roomkleur gebruikt, iets, wat op zichzelf al heel aardig is, maar wat toch, gezien de mogelijkheden, die in kleuren schuilen, om de genezing te bevorderen, lang niet voldoende is. Dus de ziekenhuisdirecties zijn niet zo onwetend als u denkt, maar aan de andere kant hebben ze misschien meer moeilijkheden of minder middelen dan u zoudt vermoeden.

x Zoudt u nog willen vertellen, wat de kleur oranje in de mens activeert? Oranje is een kleur, die over het algemeen bepaalde hartstochten activeert. Ik weet, dat het in deze periode, nu u in Nederland, geloof ik "150 jaar Oranje" viert, nu niet zo erg prettig klinkt, maar het is toch heus waar. Oranje is een kleur, die fel is en snel vermoeit. Zij bevat te veel roood en dus te veel actieelementen, om rust te geven. Aan de andere kant is datzelfde oranje ook weer met bepaalde tinten geel verbonden en bevordert het dus energie. Je zoudt dus kunnen zeggen, dat oranje op zichzelf, onoverlegd gebruikt, energieen bevordert en daarmede heel vaak hartstochtelijkheden, en daarmede bedoel ik niet direct mee, die tussen man en vrouw; maar meer in het algemeen, plaats vinden. In ieder geval lijkt mij oranje voor een zieke absoluut onaanvaardbaar. Voor een grote vergadering kan een zekere hoeveelheid oranje goed zijn, omdat het de mensen al heel snel er toe brengt, mee te doen. Maar daarvoor kan je ook andere dingen gebruiken. Als ik mij niet vergis, hebben ze dat ook wel eens gedaan. Met bruine hemden en rode doeken.

x Is het zo, dat mensen naar hun aard zich ook aangetrokken voelen tot kleuren, b.v. tot geel. Betekent dat, dat die persoon vitaal is? - Neen, dat betekent niet, dat die persoon vitaal is. Het kan zelfs betekenen, dat hij een gebrek aan vitaliteit heeft. Maar het betekent wel een neiging tot zonnigheid. Over het algemeen zal iemand, die een voorkeur heeft voor geel, positief zijn, maar kiest hij

nu weer een heel erg fel geel, dat eigeel b.v., dan moeten we ons toch ook weer eens afvragen, of de mens daarachter ook niet een hele boel ressentimenten verbergt. Geel kan dus ook een haatkleur zijn.

Zoudt u me iets kunnen zeggen over de achtergronden van de moord op president Kennedy? - Ik kan het wel, maar ik voel er weinig voor.

Is het mogelijk om een kleine verlamming van de gehoorzenuw door kleurentherapie weer te activeren? - Je kunt het in ieder geval bevorderen, wanneer je zorgt voor kleuren, die ontspanning geven en daarbij zou je dan bepaalde concentratiemethoden moeten gebruiken en als het even mogelijk is, verder ook controle en eventuele medicatie van een specialist, dat hoort er toch ook bij. Maar het is dus mogelijk en dan zijn de beste kleuren gesluierd grijs of gesluierd blauw. Wanneer u er wel rekening mee houdt, dat u dan niet de ogen verder voor iets moogt gebruiken. Dus niet lezen bij blauw licht. Maar we mediteren bij blauw licht. Dat kan inderdaad een goede uitwerking hebben.

x Ik heb persoonlijk altijd een heel sterk verschil in tinten gevoeld. Bloedroon heb ik b.v. altijd erg onaangenaam aangevoeld en het rood-oranje als een heel prettige kleur. Wijst dat op iets? - Ja, u vraagt dat nu wel heel erg perooonlijk en eigenlijk zou ik de persoonlijke vragen niet beantwoorden, maar ik wil wel iets zeggen. Wanneer u zegt, dat bloedrood voor u een onaangename kleur is, dan betekent dat, dat u persoonlijk weinig voelt voor directe activiteiten. Waarna u daarnaast erg veel voelt voor oranjerood, zou dat betekenen, dat u iemand bent van, laat ons zeggen, zeer sterke overtuigingen op het hartstochtelijke af en ook kunnen betekenen, dat u ergens eigenwijs of eigenzinnig bent. Ja, u hebt de vraag gesteld, ik geef u daarop antwoord. Ik zeg niet, dat dat zo is, maar dat is wat uit het gestelde omtrent de kleur valt af te leiden.

x De afwezigheid van kleuren in de wintermaanden in vergelijking tot de zomermaanden, heeft die enig verband met de neiging tot studiezin bij ons westerse ras? Of is dat aan andere factoren toe te schrijven? - In de eerste plaats wil ik opmerken, dat de wintermaanden zelf nog niet een afwezigheid van kleur betekenen, maar wel, dat grijze en vale tinten domineren. We vinden schakeringen van zwart, wit en vooral veel grijs. Dof groen kunt u echter heel veel vinden, ook in de winter. Het is dus niet zo kleurloos, als u het stelt. Dat is punt 1. Punt 2: Voor u dominerend in de winter is over het algemeen de kleur van de hemel en die kleur varieert in het algemeen dan tussen grijs, vuil wit en ook blauw. Naar gelang deze kleuren optreden en de zonneschijn op aarde de wat valere kleuren wat activeert of niet, zult u zich meer opgewekt gevoelen of niet en zult u daardoor de neiging hebben, om u meer met de buitenwereld bezig te houden. Is het geheel somber en droevig, dan zoekt u geborgenheid. Die geborgenheid zoekt u ongetwijfeld in de eerste plaats in uw eigen milieu. Is daarbij de behoefte aan een zekere geestelijke activiteit aanwezig, dan kan dat voeren tot studieneiging. Maar op dezelfde manier kunnen we zeggen: dat kan voeren tot het lezen van damesromannetjes, het kan ook voeren tot het stupide televisiekijken, kortom, alles, wat u wilt, doodgewoon, dat de bezigheid naar buiten toe vervangen wordt door een

bezigheid naar binnen, waarbij het voorstellingsleven, hetzij meer, hetzij minder practisch, wordt ingeschakeld. Dat is dus het resultaat van de winter. Wanneer we dat bij dieren zien, die, wat dit betreft, misschien een aardige vergelijkingsmogelijkheid geven, dan zien wij, dat ze in de wintertijd over het algemeen matiger zijn en alleen door hun honger gedreven soms tot grotere activiteit komen, maar dat, zodra er zon is, de dieren een buitengewone opgewektheid vertonen, zo lang ze tenminste niet binnen zitten. We mogen hier dus het geborgen milieu binnenshuis en dat buitenshuis scheiden. En dan zouden we hier ook nog kunnen opmerken, dat de aanwezigheid van veel zonnige tinten een zekere dadendrang bevordert en dat die dadendrang dan misschien zou kunnen resulteren in de behoefte tot studeren, althans tot het iets tot stand brengen. Zijn die tinten iets vager, iets meer in de richting van bruine en rode trijp, dan zullen we zien, dat er eerder behoefte is, om gezellig geborgen te zijn en een krantje te lezen en wat te kletsen.

x Ik zou er nog iets over willen vragen. Dat zou dus betekenen, dat in zuidelijke landen het omgekeerde geldt, juist, waar die zonnige atmosfeer is met kleurigheid, dat daar over het algemeen de mentale inspanning aanmerkelijk geringer zou zijn. - Ik geloof, dat dat een typisch noordelijk oordeel is. We kunnen het anders stellen, n.l. dat de neiging bestaat, om elke mentale inspanning meer extrovert te beleven. Dat wil dus zeggen, dat de beleving en de ervaring uit de beleving op de voorgrond komen in plaats van de theorie, die misschien later in hun leven zal worden omgezet. Als u dat zo stelt, hebt u gelijk. Maar mag ik er u aan herinneren, dat in Italië, dat toch een zeer zonnig land is, grote geleerden hebben geleefd en gewoond en grote kunstenaars, dat Arabië en de kalifaten, die dan toch ook een zeer zonnig klimaat hadden, wetenschapsmensen hebben voortgebracht, toen het noorden alleen nog maar in de kring der druiden, der priesters, zijn eigenlijke wetenschapsmensen kende. En daarmee geloof ik dus, dat uw stelling ten dele ontkracht is. Een andere quaestie zijn de welvaartsverhoudingen, die ook een zeer sterke invloed hebben op het milieu en deze zijn over het algemeen minder direct omdat het karakter, het type veel agressiever is en daardoor of wel een dominatie door een bepaalde klasse of kaste tot stand brengt, wat studie over het algemeen niet pleegt te bevorderen, dan wel een sterke groepsverdeeldheid, waarbij de groepsbelangen zover prevaleren boven de behoeften, het eigen ik te verrijken, dat ook daardoor de studie aanmerkelijk minder wordt. Maar dat is dus eerder een sociaal fenomeen, zou ik zeggen, dan een fenomeen, dat alleen aan de kleuren en het licht kan worden toegeschreven.

x Hier wordt gezegd: die stakker, die kleurenblind is. - Mag ik opmerken, dat kleurenblindheid lang niet altijd kleurenblindheid is Het kan voorkomen, dat het gezichtsvermogen bepaalde kleuren inderdaad niet waarneemt of vertekent in andere kleuren. Maar er zijn gevallen van kleurenblindheid, waarbij het gehele spectrum zodanig anders wordt ervaren, dat toch niet gesproken kan worden van, wat we b.v. in een droom krijgen, vooral het begin ervan, het zien in grijzen tussen wit en zwart, maar dat er wel degelijk spraake is van een scherpe kleurwaardering. Alleen valt die in zoverre buiten de geijkte normen, dat een vergelijking van kleurgevoel niet mogelijk is. Groen, dat

kan de ene keer gezien worden als rood(Typisch verschijnsel, die verwisseling groen/rood komt veel voor) en een ander ogenblik wordt datzelfde groen gezien als b.v. bleuwig of zelfs in enkele gevallen als een bruin. En zo kan ik doorgaan. Kleurenblindheid wordt hier aangesneden, maar kleurenblindheid, dat moet u goed onthouden, is lang niet altijd een absolute blindheid voor kleuren. Het wil alleen zeggen het bestaan van een totaal andere kleurwaardering dan de normale mens heeft of wel het ontstaan van hiaten in deze kleurwaardering, waardoor men niet meer in staat is, de kleurwaardering van de anderen geheel te begrijpen en omgekeerd. Iemand, die werkelijk kleurenblind is of helemaal blind, die zal, typisch genoog, een groot gedeelte van het kleurgevoel en ook dus de centra in de hersens, die daarvoor gebruikt worden, overzetten, om daar klank- en tastzinwaarnemingen mee af te lezen. Er blijft dus een bepaald kleurgevoel bestaan, alleen ligt dat dan helemaal buiten de erkende normen van de normale mens.

x Mag ik nog iets vragen over die aan te brengen spanning op plafond en vloer? Is dat iets, wat al toegepast wordt. Ik geloof, dat het aanbrengen daarvan een quaestie is, waarvan we maar moeten afzien als leek. Maar experimenten worden hier inderdaad wel mee genomen. Het typische is n.l., dat men op het ogenblik in Rusland, in Italië en in een groot hotel bij Chicago hiermede proeven neemt. Daarnaast wordt in Kalifornië, op een heel grote onderzoekingsplaats, hetzelfde gebruikt om groei bevordering van bepaalde vruchten en planten te verkrijgen. in een centrum, dat zich vooral met de aquacultures bezighoudt, dus cultures, die water en voedingsstoffen krijgen, maar niet in aarde staan. Het is dus niet iets nieuws, ik zeg het er uitdrukkelijk bij. Het is wel iets, wat meer algemeen gebruikt zou moeten worden. omdat de luchtlading, dus de aanwezige luchtelectriciteit, van buitengewoon groot belang kan zijn voor de gesteldheid van een patient. En wanneer u dat niet gelooft, moet u maar eens nadenken, hoe u zichzelf voelt kort voor een onweer en kort daarna. Dan hebt u een geel aardig voorbeeld, wat een verschil in luchtelectrische lading voor uw eigen gevoelns en gestldheid kan betekenen.

x Ik geloof, dat het Rudolf Steiner-ziekenhus in Den Haag op die basis is opgericht. Ik weet niet, of dat nog zo is. - Neen, op het ogenblik is dat niet zo. Laten we daar niet te ver op doorgaan, anders wijken we een heel eind af. Zijn er nog vragen over het onderwerp. Niet en de gast, die we toch eigenlijk verwachten, is er nog niet. Dan zal er wel niet anders opzitten dan dat we iets zeggen over Kennedy.

x Nu Kennedy dan, ja, Kennedy is dood, dat is iets heel erg jammers voor een hele boel mensen, omdat Kennedy een symbool is bij het publiek. Je zou kunnen zeggen, hij was een soort Rudolf Valentino in de politiek, maar dat is een quaestie van "Gestalt"-vorming. Men heeft van hem iets gemaakt, wat hij niet was. Men heeft van hem het symbool gemaakt van vrede, van uitstekend geleide wereldpolitiek en wat er verder bij komt. Kennedy zelf was een man met heel goede bedoelingen. Maar laten we niet vergeten, dat hij in het begin van zijn leven ook in bloed heeft gehaad. Laten we ook niet vergeten, dat die man dus ergens een [illegible]

doorzetter was, die niet alleen rekening hield met wat goed was, maar ook wel met dat, wat hij besloten had. De positie-Kennedy in de wereld laat de mensen dus zeggen: J , nu is hij heengegaan, wat nu? Laten we ons de vraag stellen, wat er zou gebeurd zijn, als hij aan was gebleven. Indien Kennedy aangebleven was en een volgende ambtstermijn had kunnen aantreden, dan had dit tot resultaat gehad de secessie van 3 of 4 staten, een practische burgeroorlog, waarbij ook in het noorden bepaalde groeperingen getracht zouden hebben, van de gelegenheid gebruik te maken, om voor zich winst te behalen. Dit zou betekend hebben, dat de eenheid, die Verenigde Staten naar buiten toe hebben getoond, weg zou zijn gevallen, dat verder in de senaat en de kamer van afgevaardigden een zodanige chaos zou zijn ontstaan. Reeds nu was die verhouding niet ideaal. Kennedy heeft 34 van zijn plannen niet door de senaat en het huis van afgevaardigden gekregen. Dat weet u misschien. Dan zou het aanzien van Amerika en de neiging van Amerika, om zich met dat, wat in de wereld gebeurt, te bemoeien, zijn weggevallen. Dat betekent, dat vanaf dat ogenblik, die op het ogenblik elkaars vijanden zijn, gezamentlijk de mogelijkheid zouden hebben gehad, om vanuit China Azië, en vanuit Rusland Europa te beheersen. Dat zou weer betekenen, dat Amerika, dan tot éénheid gekomen, ingegrepen zou hebben, om zijn eigen belangen te verdedigen en daardoor een wereldoorlog zou ontketend hebben. Wanneer u dat zo beziet, zult u zeggen: het is jammer, dat hij gegaan is, maar het was ook ergens goed voor, dat hij nu en zo is gegaan. Ik ben er van overtuigd, dat, wanneer deze situatie, die wel erkend werd, maar die niet door de geest werd veroorzaakt, niet was ingetreden, men naar andere middelen had moeten grijpen, om hem uit te schakelen. U begrijpt, dat een wereldoorlog niet kan worden aanvaard. Op het ogenblik zijn er andere gevolgen. De dollar is zwakker geworden, ook al zal dat niet openlijk worden toegegeven en, ofschoon men kunstmatig alle moeite doet, om de koersen enigszins op te houden, zal men dat niet al te lang voort kunnen zetten. Er is zelfs op het ogenblik een neiging tot paniekverkoop bij de kleine beleggers in de Verenigde Staten en er is reeds, nu als gevolg van Kennedy's dood, een langzame toeneming in bepaalde gewesten, vooral in het midden, van de werkeloosheid. Dat betekent, dat, economisch gezien, Amerika zwakker wordt, zodat het meer aandacht zal moeten besteden aan zijn bondgenoten dan het tot dusverre heeft gedaan. En dat betekent weer, dat de balans West Europa - Amerika opnieuw gevormd wordt, en waarschijnlijk een veel sterkere onderlinge onafhankelijkheid gaat vertonen dan tot heden het geval was. Waarbij het niet meer kunnen domineren van bepaalde belangengroepen in Amerika tengevolge zal hebben, dat men in de eerste plaats gemakkelijker komt tot een verenigd Europa, in de tweede plaats, dat Amerika meer open zal staan voor een directe en volledige samenwerking. Men zal zich niet alleen beschouwen als de goede oom, die geeft. Als ik u dit nu vertel, zult u wel inzien, dat er werkelijk wel goede dingen mogelijk zijn geworden hierdoor, die anders waarschijnlijk nog te lang uitgesteld bleven. Nu zult u zich afvragen, wat is de quaestie van de moord. Wel, ik kan u alleen dit vertellen, dat hij, die als moordenaar

werd neergeschoten, niet aansprakelijk is voor de schoten, die zijn gelost. Het heeft weinig zin, om hier verder op door te gaan, maar ik kan u garanderen, dat zelfs de meest geschoolde misdadiger, de meest geschoolde moordenaar niet in staat is, om, zoals werd gesteld, met een geweer van een bepaald type binnen 5 seconden 3 schoten te lossen, daarna een venster te sluiten, dit venster gesloten hebbende terug te lopen naar een lift, naar beneden te gaan al deze verdiepingen en onopvallend het gebouw te verlaten binnen de periode van 30 seconden, waar na 30 seconden de mensen van de politie reeds het gebouw hadden afgezet. Verder is het zeer onwaarschijnlijk, dat een kwartier naderhand op een afstand van 6 K.M. de persoon in quaestie reeds een agent zou hebben neergeschoten en daarna zichzelf zo opvallend zou hebben gedragen in een buurttheater, dat hij gemakkelijk kon worden aangewezen en gearresteerd. Overweegt u die punten maar eens. Als u dit beziet, dan zult u het met mij eens zijn (ik moet het kort maken, merk ik), dat, wat over deze moord openlijk gezegd werd en nog gezegd zal worden, niet alle feiten inhoudt. Het is niet aan te nemen, dat, zoals wel wordt vermoed, causa nostra hiervoor aansprakelijk is. Er zijn echter andere belangengroepen, van welke de aanslag verwacht kon worden, vooral, waar deze reeds voor een aantal aanslagen verantwoordelijk zijn geweest. We kunnen verder aannemen, dat bepaalde buitenlandse belangen, die u echter niet in Rusland moet zoeken, eerder in de richting van Zuid Amerika, zich ongetwijfeld hiermede ook bemoeid hebben en althans de mogelijkheden en de middelen hebben helpen schoppen, waardoor de moord tot stand kwam. Hier hebt u kort de achtergrond en dan het laatste, en dan moet ik het voord gaan overgeven, u kunt er mede rekening houden, dat men van alle zijden alles zal doen om te voorkomen, dat de dood van Kennedy op enigerlei wijze tot een oorlog, hetzij binnen- of buitenslands, aanleiding is. Dit betekent, dat, wanneer verdere schuldigen zullen worden aangewezen, en die mogelijkheid acht ik zeer groot, deze ten hoogste de zondebokken zullen zijn, die men de woestijn invoert voor het volk, dat zichzelf te heilig acht, om aantastbaar te zijn en dat in de ogen van dat volk te heilig is, om aangetast te worden. Dit is alles, wat ik u hierover kan zeggen. Ik zou echter graag hebben, dat u nu even de sensatie uit het hoofd zet, opdat u kunt luisteren naar de spreker, die na mij komt en de avond voor u zal besluiten.

G a s t s p r e k e r

In deze tijd met zijn vele verwarringen dunkt het ons juist en goed, u op enkele aspecten van deze dagen te wijzen. Er is op dit ogenblik een kracht werkzaam, die voor al gedachten en hun onderlinge uitwerking aanmerkelijk versterkt. Deze kracht resulteert in een versnelling van oorzaak en gevolgwerkingen. Ze resulteert verder in een verscherping van standpunt, een felheid in het nastreven van zaken en rechten, maar evenzeer bij het doorzetten van onrecht. Het zal u duidelijk zijn, dat een dergelijke invloed alleen kan worden bestreden, indien de mens leert, zo goed en juist mogelijk te denken. Maar de menselijke gedachte heeft eerst dan zin, wanneer zij niet voortkomt uit het denken alleen, maar voortspruit uit de wijze van leven. Het is daarom, dat ik U verzoek, de volgende punten te overwegen:

Het is niet mogelijk, harmonisch te zijn en toch te haten. Het is niet mogelijk, gelijktijdig alles voor de mensen over te hebben en toch een voorbehoud te maken. Het is niet mogelijk, een geloof te aanvaarden en niet daarnaar te leven. Het is onmogelijk, in krachten te geloven, zonder gelijktijdig die krachten voor uzelf te aanvaarden.en ze kenbaar te maken.. In deze dagen groeit de mens naar het Kerstfeest toe, dat voor hem een feest van vrede moet zijn. Hebt gij een mens in dit jaar de vrede gegeven, die hij nog niet in zich bezt? Men groeit naar een Nieuwjaar toe, een vernieuwing. Hebt gij in deze tijd één eigenschap of gewoonte afgelegd, omdat zij beperkt of onjuist was? Hebt gij in deze dagen meer rechtvaardigheid ten opzichte van anderen betracht of hebt gij meer rechten voor uzelf geeist. ? Deze punten zijn, mijn beminden, de overdenking waard, want ziet, ik zeg u: Slechts de mens, die uit een vol geloof en uit een volvertrouwen leeft met de waarheid, die hij erkent, zal in deze dagen sterk zijn. Slechts de mens, die oprecht en rechtvaardig is voor zich en voor anderen, zal in deze dagen ware vreugde kennen. Slechts hij, die de grenzen en normen ziet voor wat ze zijn en leeft naar de hoogste norm, die hij in zichzelf als eeuwig of waarheid kent, zal waarlijk de vreugdevolle en lichtende kracht bezitten, om Oekmenshwi handehelpen.het lot der mensheid, ook gij, onbelangrijk, als ge uzelve acht, kunt, vooral in deze tijd, door uw handelen en denken de schijnbaar kleine en onbelangrijke wijziging brengen, die de mensheid afkeert van veel kwaad en licht en kracht brengt in de plaats van duisternis en verlatenheid. . Zo vraag ik u: gelooft gij waarlijk in een God, met volle aanvaarding van geheel uw wezen, volle aanvaarding van Zijn Kracht en Waarheid? Zo dit het geval is, hoef ik u niets te leren. Maar zo gij misschien nog niet uw God gevonden hebt in deze dagen, zo zeg ik u: Beter is het, te geloven in een kleine waarheid dan te geloven in een hemel van van geesten, die men zegt, te eren. Dan zeg ik u: Beter één zekerheid, waarnaar gij leeft, die gij met heel uw wezen en zonder aarzelen verwerkelijkt dan duizend filosofieën, waar gij toch nog twijfelt. Zoekt in deze dagen die éne Waarheid, die éne Waarheid, die voor u vaststaat, die éne innerlijke zekerheid, die ge bezit en leeft deze met al uw kracht, opdat de ontmoeting tussen Kosmisch Licht en Vuur en menselijk vuur en licht worde tot de harmonie, die deze wereld voortjaagt naar het glorierijk lot, dat haar bestemd is. Meer heb ik u, mijn beminden, niet te zeggen. Hebt elkander lief, niet met menselijke liefde, maar met het bewust dienen, dat het kenmerk is van ware liefde. Weest rechtvaardig voor elkander, niet met de rechtvaardigheid, niet met de rechtvaardigheid, die rechten eist, maar met de rechtvaardigheid, die rechten eerbiedigt. En weest gezamentlijk bewust, opdat gij niet uw bewustzijn oplegt aan anderen, maar uw bewustzijn deelt en versterkt door de zekerheid, die in u ligt. Daarmede beëindig ik dit contact. Goeden avond.

2 december '63.

BETER EEN ZEKERHEID WAARNAAR GIJ LEEFT,

DAN DUIZEND FILOSOFIEËN WAAR GIJ TOCH NOG TWIJFELT.

In deze tijd met zijn vele verwarringen dunkt het ons juist en goed u op enkele aspecten van deze dagen te wijzen.
Er is op dit ogenblik een Kracht die vooral gedachten en hun onderlinge uitwerking aanmerkelijk versterkt. Deze kracht resulteert in een versnelling van oorzaak- en gevolgwerkingen.
Ze resulteert verder in een verscherping van standpunt, een felheid in het nastreven van zaken en rechten, maar evenzeer bij het doorzetten van onrecht.

Het zal u duidelijk zijn dat een dergelijke invloed alleen kan worden bestreden, indien de mens leert zo goed en juist mogelijk te denken.

Maar de menselijke gedachte heeft eerst dan zin, wanneer zij niet voortkomt uit het denken alleen, maar voortspruit uit de wijze van leven.
Het is daarom dat ik u verzoek de volgende punten te overwegen:

Het is niet mogelijk harmonisch te zijn en toch te haten.

Het is niet mogelijk gelijktijdig alles voor de mensen over te hebben en toch een voorbehoud te maken.

Het is niet mogelijk een geloof te aanvaarden en niet daarnaar te leven.

Het is onmogelijk in krachten te geloven zonder gelijktijdig die krachten voor uzelf te aanvaarden en ze kenbaar te maken.

In deze dagen groeit de mens naar het Kerstfeest toe, dat voor hem een feest van vrede moet zijn. Hebt gij een mens in dit jaar de vrede gegeven die hij nog niet in zich bezat?

Men groeit naar een Nieuwjaar toe, een vernieuwing. Hebt gij in deze tijd één eigenschap of gewoonte afgelegd omdat zij beperkt of onjuist was?

Hebt gij in deze dagen meer rechtvaardigheid ten opzichte van anderen betracht of hebt gij meer rechten voor uzelf opgeëist?

Deze punten zijn, mijn beminden, de overdenking waard, want ziet ik zeg u: Slechts de mens die uit een vol geloof en uit een vol vertrouwen leeft met de waarheid die hij erkent, zal in deze dagen ware vreugde kennen.
Slechts hij die de grenzen en normen ziet voor wat ze zijn en leeft naar de hoogste norm die hij in zichzelf als eeuwig of waarheid kent, zal waarlijk de vreugdevolle en lichtende kracht bezitten om ook anderen te helpen.

Ook gij, onbelangrijk als ge uzelve acht, kunt vooral in deze tijd door uw handelen en denken de schijnbaar kleine en onbelangrijke wijziging brengen, die de mensheid afkeert van veel kwaad en licht en kracht brengt in plaats van duisternis en verlatenheid.

Zo vraag ik u: Gelooft gij waarlijk in een God, met volle aanvaarding met geheel uw wezen, volle aanvaarding van Zijn Kracht en Waarheid?
Zo dit het geval is hoef ik u niets te leren.

Maar zo gij misschien nog niet uw God gevonden hebt in deze dagen, zo zeg ik u: Beter is het geloven in een kleine waarheid dan in een hemel van geesten die men zegt te eren.

Dan zeg ik u: Beter één zekerheid waarnaar gij leeft, die gij met heel uw wezen en zonder aarzelen verwerkelijkt, dan duizend filosofieën waar gij toch nog twijfelt.

Zoekt in deze dagen die éne Waarheid, die éne Waarheid die voor u vast staat, die éne innerlijke zekerheid die ge bezit en leeft deze met al uw kracht, opdat de ontmoeting tussen Kosmisch Vuur en Licht en menselijk vuur en licht worde tot de harmonie die deze wereld voortjaagt naar het glorierijk lot dat haar bestemd is.

Meer heb ik u, mijn beminden, niet te zeggen.
Hebt elkander lief. Niet met menselijke liefde, maar met het bewuste dienen dat het kenmerk is van ware liefde.

Weest rechtvaardig voor elkander. Niet met de rechtvaardigheid die rechten eist, maar met de rechtvaardigheid die rechten eerbiedigt.

En weest gezamenlijk bewust opdat gij niet uw bewustzijn oplegt aan anderen, maar uw bewustzijn deelt en versterkt door de zekerheid die in u ligt.

Daarmede beëindig ik dit contact.
Goeden avond.

...oooOOOOOOooo...